

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.703 van 11 februari 1999
in de zaak A. 68.411/VII-13.847.**

In zake : de b.v.b.a. Garage VAN DE WATER EN ZONEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. KERSEMANS en J. SURMONT,
kantoor houdende te TURNHOUT,
Merodelei 112

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN,
gevestigd te ANTWERPEN 1,
Koningin Elisabethlei 22

tussenkommende partijen :

1. Johan VAN GORP,
wonende te KASTERLEE,
Mgr. Cardijnstraat 10
2. Constant HENDRICKX,
3. Maria PAEPEN,
wonende te KASTERLEE,
Nachtegaalstraat 16.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
b.v.b.a. Garage VAN DE WATER en zonen op 4 april 1996
heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het
besluit van 8 februari 1996 van de bestendige deputatie
van de provincieraad van Antwerpen waarbij de beroepen
die werden ingediend tegen het besluit van 4 september
1995 van het college van burgemeester en schepenen van
de gemeente Kasterlee houdende het verlenen aan de ver-
zoekende partij van de milieuvergunning tot het her-
nieuwen en veranderen van een garage met herstelwerk-
plaats te Kasterlee, Mgr. Cardijnstraat 9, gegrond
worden verklaard, het beroepen besluit opheffen en de
vergunning geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 65.319 van 18 maart 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 17 april 1997;

Gelet op de beschikking van 29 april 1997 die de tussenkomst van Johan VAN GORP toelaat;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 29 mei 1997;

Gelet op de beschikking van 10 juni 1997 die de tussenkomst van Constant HENDRICKX en Maria PAEPEN toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. WERCK die, loco Advocaten E. KERSEMANS en J. SURMONT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct van de Directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de

verwerende partij, en van Advocaat H. HENDRICKX, die verschijnt voor de tweede en derde tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging.

1.1. Overwegende dat de memorie van antwoord buiten de daartoe gestelde termijn werd ingediend en bijgevolg uit de debatten moet worden geweerd;

1.2. Overwegende dat ook het verzoekschrift tot tussenkomst van de tweede en de derde tussenkomende partijen laattijdig is; dat, in tegenstelling tot wat zij daarin beweren, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring hen wel degelijk, en wel met een schrijven van 25 maart 1997, waarvan zij ontvangst hebben gemeld op 28 maart 1997, door de hoofdgriffier werd toegezonden; dat hun op 29 mei 1997 ingediend verzoekschrift tot tussenkomst dus, in strijd met artikel 21 bis, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet binnen de termijn van dertig dagen na ontvangst van bedoelde brief van de hoofdgriffier werd ingediend; dat bedoeld verzoekschrift tot tussenkomst bijgevolg onontvankelijk is;

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Tweede middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven.

2.1.1.1. De verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 23 bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) en van artikel 50, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I).

Zij betoogt, in een eerste onderdeel van het middel, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de behandelingstermijn voor het beroep bij beslissing van 21 december 1995 met één maand werd verlengd. Zij heeft evenwel geen kennis gekregen van deze "beweerde" beslissing.

Voorts voert zij aan dat die "beweerde" beslissing in geen geval gemotiveerd was in de zin van artikel 23 bis van het milieuvergunningsdecreet.

Zij vervolgt, in een tweede onderdeel, dat derhalve, overeenkomstig artikel 50, 3°, van Vlarem I, de verwerende partij een uitspraak had moeten doen binnen vier maanden na ontvangst van het eerste beroepschrift, met name uiterlijk op 15 januari 1996.

Zij overweegt ten slotte :

"Dat in het geval waarin de Bestendige Deputatie de termijn van vier maanden met één maand verlengt, hetgeen impliceert dat zij zelf van oordeel is dat

zij zich dient te houden aan de voorgeschreven termijnen en deze bindend zijn, de termijn van vier maanden moet worden beschouwd, als een termijn van verval, zulks in tegenstelling tot de gevallen waarin de termijn door de Bestendige Deputatie niet wordt verlengd en de termijn om uitspraak te doen een termijn van orde is.

Dat anders oordelen erop zou neerkomen dat elke zinvolle betekenis wordt ontnomen aan artikel 23 bis van het Milieuvergunningsdecreet."

2.1.1.2. De eerste tussenkomende partij gaat op het middel niet in;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet tot vernietiging kan leiden om de volgende redenen :

2.1.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat het bestreden besluit niet werd genomen binnen de termijn van vier maanden, bepaald in artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet, doch wel binnen een termijn van vijf maanden. Dit wordt trouwens door geen der partijen betwist.

2.1.2.2. Blijkens de duidelijke formulering van artikel 25 van het milieuvergunningsdecreet levert het overschrijden van de beslissingstermijn door de in beroep oordelende overheid alleen in de gevallen bedoeld bij dat artikel de aanvrager een stilzwijgende vergunning op.

Het bestreden besluit werd genomen na beroep van derden tegen een in eerste aanleg verleende vergunning. Dergelijke situatie is niet beoogd door artikel 25.

Bij gebreke aan een sanctie opgelegd door de decreetgever, moet worden aangenomen dat in deze de termijn om te beslissen een termijn van orde is.

Het feit dat artikel 23 bis van het milieu-vergunningsdecreet, ingevoegd bij het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994, de mogelijkheid verleent tot verlenging van de beslissingstermijnen, wijzigt in niets de aard van de tevoren in het milieuvergunningsdecreet bepaalde termijnen. Veeleer komt het voor dat die mogelijkheid tot verlenging van de beslissingstermijn alleen zinvol is ten aanzien van termijnen waarvan de overschrijding door de decreetgever zelf wordt gesanctioneerd.

Wel moest het bestreden besluit in ieder geval binnen een redelijke termijn worden genomen.

2.1.2.3. Het bestreden besluit werd, zoals reeds gesteld, genomen minder dan vijf maanden na ontvangst van het eerste administratief beroep.

Precies gelet op bovenvermelde door de decreetgever ingevoerde mogelijkheid tot verlenging van de beslissingstermijn met één maand, kan uiteraard niet gesteld worden -het wordt trouwens ook niet aangevoerd door de verzoekster- dat het bestreden besluit niet binnen een redelijke termijn werd genomen.

2.1.2.4. Uit het bovenstaande volgt dat het bestreden besluit niet kan vernietigd worden wegens het overschrijden van de beslissingstermijn.

De aangevoerde vormgebreken met betrekking tot de beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn met één maand, ja zelfs het gebeurlijk ontbreken van dergelijke beslissing, konden de verzoekster dan ook niet in haar belangen schaden.

Het middel wordt dan ook verworpen;

3. Overwegende dat de andere middelen in het auditoraatsverslag niet werden onderzocht; dat de verwerping van het bovenbesproken middel derhalve een aanvullend onderzoek noodzaakt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Constant HENDRICKX en Maria PAEPEN wordt afgewezen.

Artikel 2.

De debatten worden heropend.

Artikel 3.

Het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op elf februari 1900 negenenegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.